

אין מקרא יוצא מידי פשוטו

מים ראשונים: לדרוש על "אין מקרא יוצא מידי פשוטו", נשמע כתרתי דסתרי. שהרי מאמר זה אומר בפשטות: כלך לך אצל מילות הפסוקים והנח לדרשות. אך היא הנותנת, שיש לדרוש וללמוד גם אמירה "פשוטה" זו: האם המקרא כפשוטו הוא העיקר והדרשות – כבודן במקומן מונח; או ההפך, לצד הדרשות שהן העיקר ומהן לומדים הלכה, אגדה ומוסר חכמים, יש תזכורת לא לשכוח גם את הפשט, גם אם לא בא ללמדנו דבר מלבד הבנת המקרא. כי גם זה חשוב. בוודאי שלא נוכל להקיף נושא גדול זה בגיליון קצר לפרשת השבוע, רק נטעם מעט מן הדבש ויאורו עינינו (שמואל א יד כט). והקשר לפרשת השבוע יובהר מיד. שוב, חזרנו והרחבנו נושא זה בדברינו [פשוטו של מקרא](#) בפרשת חיי שרה.

רשב"ם בראשית פרק לז פסוק א – הפשטות המתחדשים

אלה תולדות יעקב - ישכילו ויבינו אוהבי שכל מה שלימדונו רבותינו כי אין מקרא יוצא מידי פשוטו. אף כי עיקרה של תורה באת ללמדנו ולהודיענו ברמיזה הפשט ההגדות וההלכות והדינין, על ידי אריכות הלשון ועל ידי שלושים ושתים מידות של ר' אליעזר בנו של ר' יוסי הגלילי, ועל ידי שלוש עשרה מידות של ר' ישמעאל.¹ והראשונים מתוך חסידותם נתעסקו לנטות אחרי הדרשות שהן עיקר, ומתוך כך לא הורגלו בעומק פשוטו של מקרא, ולפי שאמרו חכמים אל תרבו בניכם בהגיון.² וגם אמרו: העוסק במקרא - מדה ואינה מדה, העוסק בתלמוד - אין לך מדה גדולה מזו.³ ומתוך כך, לא הורגלו כל כך בפשוטן של מקראות...⁴ וגם רבנו שלמה אבי אמי מאיר עיני גולה שפירש תורה נביאים וכתובים נתן לב לפרש פשוטו של מקרא. ואף אני שמואל ב"ר מאיר חתנו זצ"ל, נתוכחתי עמו ולפניו והודה לי שאילו היה לו פנאי היה צריך לעשות פירושים אחרים לפי הפשטות המתחדשים בכל יום. ועתה יראו המשכילים מה שפירשו הראשונים.⁵

רש"י בראשית פרק לז פסוק יז – אגדה לצד פשט

נסעו מזה - הסיעו עצמן מן האחווה: נלכה דותינה - לבקש לך נכלי דתות שימיתוך בהם. ולפי פשוטו שם מקום הוא, ואין מקרא יוצא מדי פשוטו.⁶

¹ ל"ב המדות שבהן האגדה (ההגדה) נדרשת - פרק ראשון במדרש **משנת ר' אליעזר** (מדרש אגור). שלוש עשרה המדות שבהן התורה נדרשת - ברייתא דרבי ישמעאל שמצוי בדפוסים בתחילת **מדרש ספרא - תורת כהנים**. הראשון בהגדה (אגדה), והשני בהלכה.

² ראה מסכת ברכות כח ב: "כשחלה רבי אליעזר, נכנסו תלמידיו לבקרו. אמרו לו: רבינו, למדנו אורחות חיים ונזכה בהן לחיי העולם הבא. אמר להם: היזהרו בכבוד חבריכם, ומנעו בניכם מן ההיגיון וכו'". רש"י שם מפרש: "לא תרגילום במקרא יותר מדאי משום דמשכא". המקרא וסיפוריו מושכים את הלב ומסיתים אותו מלימוד התלמוד והמשנה. שטיינזלץ מביא בשם גאוניי שהיגיון הוא קריאה במקראות שיש בהם נטייה למינות. נראה שההתנגדות למקרא, בחלקים מסוימים של היהדות, איננה המצאה של ימינו.

³ ראה בבא מציעא לג א: "תנו רבנן: העוסקין במקרא - מדה ואינה מדה, במשנה - מדה ונטלין עליה שכר, בתלמוד - אין לך מדה גדולה מזו, ולעולם היו רץ למשנה יותר מן התלמוד". בהמשך שם, דנה הגמרא בהבדלים שבין המשנה לתלמוד ובמעלה של כל אחד מהם. אבל המקרא, פשוט לחכמים שהוא "מידה ואינה מידה". מדוע? רש"י מסביר שם משום שהמשנה והתלמוד תלויים בגירסא ומשום שאינם בכתב אלא בע"פ. ושטיינזלץ, בשם תורה ומסורה מסביר "שעיקר השכר מקבלים על לימוד תורה הוא על החידושים והסברות שאדם מחדש מדעתו... שבמקרא אין מקום לחידוש ולפולח... משנה, יש בה יותר מקום לחידוש". נראה שבימינו התהפכו היצירות.

⁴ בקטע זה מביא רשב"ם את הגמרא במסכת שבת דף סג שנראה להלן. שים לב איך רשב"ם מגונן על "הראשונים" שמתוך חסידותם התעסקו יותר בדרשות ההלכתיות ואף חששו קצת מהעיסוק בפשוטו של מקרא, הוא ההיגיון. השווה דבריו כאן עם דבריו בתחילת פירושו לתורה, בראשית א א: "בינו המשכילים כי כל דברי רבותינו ודרשותיהם כנים ואמיתיים... ועיקר ההלכות והדרשות יוצאין מייטור המקראות או משינוי הלשון, שנכתב פשוטו של מקרא בלשון שיכולין ללמוד הימנו עיקר הדרשה". התורה לא כתבה את הפסוקים בפשט הכי פשוט, על מנת שבעלי ההלכה יוכלו לדרוש הלכות ודינים. אבל מתחת לשינוי הלשון עדיין מצוי הפשט ויש ללמוד אותו.

⁵ רשב"ם ממשיך שם ותוקף את רש"י, סבו, שמפרש שתולדות יעקב הם האירועים והקורות שאירעו לו (ובדומה אירעו גם ליוסף זה הפירוש של: "אלה תולדות יעקב, יוסף וכו'"). אך רשב"ם אומר ללא שום היסוס שפירוש זה הוא הבל; ותולדות הוא הענף המשפחתי, הצאצאים: "כי כל אלה תולדות האמור בתורה [ובנביאים] ובכתובים יש מהם שמפרשים בני האדם ויש מהם רבים שמפרשים בני בנים, כאשר פירשתי באלה תולדות נח". ראה המשך דבריו שם והשווה עם פירוש רש"י, אבן עזרא, ספורנו ועוד. ראה גם דבריו בפסוק ב הסמוך שם: "פשטנים אחרים לא עמדו על העיקר", בפירושו למהות הדיבה שיוסף הביא אל אביו. שם אגב הוא דווקא מסכים עם המדרש שאומר שהדיבה הייתה שהם מזלזלים בבני השפחות "אבל אני מכבדם ואני רגיל אצלם". כך או כך, פירוש זה של רשב"ם, נתן לנו את האילן להיתלות עליו ולדרוש במוטיב אין מקרא יוצא מידי פשוטו בפרשה זו.

⁶ רש"י מעדיף ברוב המקרים, את הביטוי הקצר יותר "פשוטו של מקרא", אך כאן (ובעוד ארבעה מקומות בכל פירוש רש"י לתנ"ך), חלקם נזכיר להלן הוא משתמש בביטוי "אין מקרא יוצא מידי פשוטו" (אולי ישבו ולמדו הסבא והנכד ביחד את הפרשה וזה מה שעורר את רשב"ם לכתוב את מסתו הקצרה לעיל דווקא בפרשת וישב). רש"י איננו פרשן פשט קיצוני ומשלב במקומות רבים את האגדה לצד הפשט. ראו למשל את פירושו לבראשית ג ח: "יש מדרשי אגדה רבים וכבר סדרום רבותינו על מכונם בבראשית רבה ובשאר מדרשות ואני לא באתי אלא לפשוטו של מקרא ולאגדה המישבת דברי המקרא דבר דבור על אופניו". כאן אומר רש"י, הדרשה היפה היא שהאחים הסיעו עצמם מאחוות אחים ובקשו לנהוג כדתם של נוכלים, ראה בראשית רבה פד יד: "נסעו מזה -

רמב"ן בראשית פרק לז – לשון המשמש לשני פנים

נסעו מזה - הסיעו עצמן מן האחוה. נלכה דותינה, לבקש לך נכלי דתות שימיתוך בהם. ולפי פשוטו שם מקום הוא, ואין מקרא יוצא מידי פשוטו, לשון ר' שלמה. ואין הכונה לרבותינו שיפרש לו האיש נסעו מזה מן האחוה והלכו לעורר עליך דינין ותרעומות, שאם כן היה נמנע ללכת ולא היה מסכן בעצמו. אבל הכונה להם כי האיש גבריאל אשר הגיד לו הגיד אמת, ואמר לשון משמש לשני פנים, ושניהם אמת. והוא לא הבין הנסתר בו, והלך אחר הנגלה ממנו, וילך אחר אחיו וימצאם בדותן כאשר אמר לו. ודרשו זה, מפני שהאיש הזה הוא מלאך ואם כן יודע הוא אנה הם, ולמה לא אמר הנם בדותן, ואמר כמסתפק ששמע מהם שילכו שם ואינו יודע אנה הם עתה? ולכן יעשו מדרש במאמרו.⁷

אבן עזרא הקדמה לתורה – הדרך הרביעית קרובה אל הנקודה

הדרך הרביעית, קרובה אל הנקודה, ורדפו אחריה אגודה. זאת דרך החכמים, בארצות יונים ואדומים, שלא יביטו אל משקל מאזנים, רק יסמכו על דרך דרש כלקח טוב ואור עיניים ... וכולם כנגד הגוף הפשוט הם כמלבושים. וקדמונינו זכרם לברכה אמרו על ככה, אין מקרא יוצא מידי פשוטו.⁸

רש"י שמות פרק יב – הפשט העדיף

החודש הזה - הראהו לבנה בחידושה ואמר לו כשהירח מתחדש יהיה לך ראש חודש. ואין מקרא יוצא מידי פשוטו, על חדש ניסן אמר לו, זה יהיה ראש לסדר מנין החדשים, שיהא אייר קרוי שני, סיון שלישי.⁹

רש"י שיר השירים פרק א – לתפוש משמעות המקרא והדרשות ישובצו בפסוקים

הקדמה – "אחת דבר אלהים שתים זו שמעתי" (תהלים סב יב) - מקרא אחד יוצא לכמה טעמים, וסוף דבר אין לך מקרא יוצא מידי פשוטו ומשמעו.¹⁰ ואף על פי שדברו הנביאים דבריהם בדוגמא, צריך ליישב הדוגמא על

ממדותיו של מקום. ויראו אותו מרחוק - אמרו: בואו ונשסה בו את הכלבים". רש"י מביא את הדרשה, כרוחה אם לא בדיוק כלשונה, אך בה בעת, מדגיש שאין לשכוח את פשט הפסוק, שדויתנה בא מדותן שהוא שם של מקום וממילא, גם "מזה" הוא המקום בו גש יוסף את האיש שבשדה. כל זה כמובן לא מפריע לעולם המדרש, ולרש"י בעקבותיו, לדרוש שהאיש שמצא את יוסף תועה בשדה הוא המלאך גבריאל. האם כשרש"י מדגיש כאן את פשט הפסוק שדויתן הוא שם מקום, הוא גם מתכוון שלפי אותו פשט האיש הוא איש ממש, אחד מתושבי הארץ המעבד את אדמתו ולא מלאך? האם במקומות בהם רש"י מביא רק את המדרש ולא חוזר ומזכיר את פשוטו של מקרא הוא סומך עלינו שנדע לעשות זאת? ראה רש"י בראש פרשת וישלח לגבי טיבם של המלאכים ששלח יעקב לחלות את פני עשו.

⁷ אין צורך, ואמר רמב"ן להציג את פשט המקרא כסותר את הדרש ולהדגיש שאחרי כל הדרשות "אין מקרא יוצא מידי פשוטו". אותו דיבור, אותו מקרא, ניתן להבנה ברבדים שונים (כפי שכבר הערנו ונראה עוד ברש"י עצמו להלן), דיבור האיש הוא המלאך גבריאל, ליוסף, היה בשני פנים שניהם אמת: בגלוי ובנסתר. ודאי שהוא ידע שהאחים בדותן, אלא שאמר זאת ליוסף בלשון מסתפקת (מסופקת) על מנת לרמוז לו שיש "דותן" אחר, הנסתר, זה המתנכל; ויש גם "נסעו מזה" אחר שהסיעו עצמם מהאחוה ליוסף. אלא שיוסף לא הבין את הרמז, את הרובד הנסתר, והלך אל דותן וקרהו מה שקרהו. הלשון המסתפקת של האיש, ואמר רמב"ן, היא שנותנת מקום לשניהם, ולכן לצד הפשט והרובד הגלוי "יעשו מדרש במאמר" ולא רק שאפשר לחיות עם הדרש ועם הפשט, אלא שזה כוחו של כל מספר טוב (ומי לנו מספר טוב מהתנ"ך?). בהמשך נראה שאין בעצם וויכוח גדול בין רש"י לרמב"ן. גישה פרשנית זו מזכירה את הערת רשב"ם לעיל (הערה 4) על "שינוי הלשון" מהפשט הגמור. שם, לצורך ההלכה, וכאן לצורך פירוש כפול בעניין עצמו: על דרך האגדה ועל דרך הפשט, על דרך הסוד ודרך הנגלה.

⁸ בהקדמת פירושו לתורה מונה (ודוחה) אבן עזרא שלוש דרכים (הנהגות) פסולות לפירוש המקרא, לפני שהוא מגיע אל הדרך החמישית, דרכו שלו: "הדרך החמישית, מוסד פירושי עליה אֶשֶׁית, והיא הישרה בעיני, נכח פני א-דוני, אשר ממנה לבדו אירא, ולא אשא פנים בתורה". את הדרך הרביעית, היא דרך הדרשנים האשכנזיים (של אז) שהרבו לשלב מדרשים בפירושיהם (רומז לרש"י?), אין אבן עזרא פוסל מכל וכול, היא כבר "קרובה אל הנקודה". אבל גם בה יש לזכור שהמדרשים הם רק מלבושים, מלבושים לגוף שהוא פשט המקרא. פעם נוספת שמצאנו את הביטוי אין מקרא יוצא מידי פשוטו אצל אבן עזרא, הוא בביקורתו הקטלנית על הפייטן הקליר בפירושו לקהלת פרק ה פסוק א: "והדבר הרביעי, שכל פיוטיו מלאים מדרשות ואגדות וחכמינו אמרו אין מקרא יוצא מידי פשוטו. א"כ, אין ראוי להתפלל אלא על דרך פשט ולא על דרך שיש לו סוד, או הוא על דרך משל, או הוא כעניין שאין הלכה כמותו, או שיתפרש לעניינים רבים".

⁹ אנו מורגלים בהבנת "החודש הזה לכם" עפ"י הדרשה: "מלמד שהראה לו הקב"ה למשה באצבע דמות לבנה ואמר כזה ראה וקדש לכם ראש חדשים" (רש"י בהמשך שם עפ"י מכילתא דרשב"י שמות יב), עד שרש"י צריך להזכיר לנו שאין זה פשט הפסוק! הפשט הוא: החודש הזה לכם ראש חודשים, שניסן, החודש הזה, הוא ראש חודשי השנה וממנו יש להתחיל לספור: חודש ראשון, שני, שלישי וכו'. לכאורה, אפשר היה להכיל שני פשטים בפסוק, גם "כזה ראה וקדש" על ראיית מולד הלבנה וגם למניין חדשי השנה. אך רש"י קובע נחרצות מהו הדרש ומהו הפשט שאין המקרא יוצא ממנו. עוד "אין מקרא יוצא מידי פשוטו" של רש"י נמצא בבראשית טו י בברית בין הבתרים, ראה שם. יחד עם רש"י בשיר השירים שלהלן, כיסינו את כל ארבעה האזכורים של רש"י של "אין מקרא יוצא מידי פשוטו". ראה הערה 6 לעיל.

¹⁰ ראה מסכת סנהדרין לד ע"א: "אמר אביי: דאמר קרא: אחת דבר אלהים שתים זו שמעתי כי עז לאלהים - מקרא אחד יוצא לכמה טעמים, ואין טעם אחד יוצא מכמה מקראות. דבי רבי ישמעאל תנא: וכפטיש יפוצץ סלע (ירמיהו כג כט) - מה פטיש זה מתחלק לכמה ניצוצות - אף מקרא אחד יוצא לכמה טעמים". שבעים פנים לתורה והרבה טעמים לכל פסוק ופסוק, אבל, מדגיש רש"י, טעם אחד תמיד יישאר, טעם אחד הוא "סוף דבר" - פשוטו של מקרא. וזאת, דווקא בשיר השירים שמתפרש עפ"י רוב בדרך האלגוריה והמשל. שיר השירים הוא ספר הדרוש פירוש מיוחד.

אופניה ועל סדרה, כמו שהמקראות סדורים זה אחר זה. וראיתי לספר הזה כמה מדרשי אגדה. יש סודרים כל הספר הזה במדרש אחד, ויש מפוזרים בכמה מדרשי אגדה. ויש מקראות לבדם ואינם מתיישבים על לשון המקרא וסדר המקראות.¹¹ ואמרתי בלבי לתפוש משמעות המקרא, ליישב ביאורם על סדרם, והמדרשות מרבתינו אקבעם מדרש ומדרש איש איש במקומו.¹²

מסכת שבת דף סג עמוד א – אחרי שלמד את כל הש"ס גילה את הפשט

משנה. לא יצא האיש לא בסייף ולא בקשת, ולא בתריס, ולא באלה, ולא ברומח, ואם יצא - חייב חטאת. רבי אליעזר אומר: תכשיטין הן לו, וחכמים אומרים: אינן אלא לגנאי, שנאמר: "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות ולא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיהו ב ד).

גמרא. ...¹³ מאי טעמא דרבי אליעזר דאמר תכשיטין הן לו? דכתיב: "חַגֹּר חַרְבָּךְ עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר הַדָּדָךְ וְהַדָּרְךָךְ" (תהלים מה ד) אמר ליה רב כהנא למר בריה דרב הונא: האי בדברי תורה כתיב! - אמר ליה: אין מקרא יוצא מידי פשוטו.¹⁴ אמר רב כהנא: כד הוינא בר תמני סרי שנין והוה גמירנא ליה לכוליה תלמודא, ולא הוה ידענא דאין מקרא יוצא מידי פשוטו עד השתא.¹⁵ מאי קא משמע לן? - דליגמר איניש, והדר ליסבר.¹⁶

מסכת יבמות דף כד עמוד א – הוצאה גמורה מהפשט

"יקום על שם אחיו" – לנחלה.¹⁷ אתה אומר: לנחלה, או אינו אלא לשם? יוסף - קורין אותו יוסף, יוחנן - קורין אותו יוחנן? נאמר כאן: "יקום על שם אחיו", ונאמר להלן: "על שם אחיהם ייקראו בנחלתם" (בראשית מח ו), מה "שם" האמור להלן נחלה, אף "שם" האמור כאן לנחלה...¹⁸ אמר רבא: אף על גב דבכל התורה כולה אין מקרא יוצא מידי פשוטו, הכא אתאי גזרה שוה אפיקתיה מפשטיה לגמרי.¹⁹

¹¹ מקראות היינו פסוקים בלי שום מדרש עליהם וגם אותם צריכים לפרש.

¹² רש"י לא כתב הקדמה לפירושו לתורה (ולא לאף ספר אחר במקרא, ולא לפירושו לתלמוד), אבל לשיר השירים כתב ודווקא כאן מצא לנכון להסביר את שיטתו לפרש פסוק אחד פסוק בדרך הפשט ולשבץ את הדרשות בפסוקים שיש. השווה עם הקדמת אבן עזרא לפירושו לשיר השירים: "... פירשתי שלשה פעמים, בפעם ראשונה, אגלה כל מלה צפונה, ובפעם השניה יהיה משפטו, על דרך פשוטו, ובפעם השלישית יהיה מפורש, על נתיבות המדרש". ראו הדף [הקדמות לשיר השירים](#), בשבת המועד פסח.

¹³ בקטע שהשמטנו מביאה הגמרא ברייתא שבה יש ניסיונות להבין מה תשובה ישיב ר' אליעזר לחכמים שלכאורה מוכיחים היטב מהפסוק בישעיהו על ימות המשיח שכלי נשק הם דבר מכוער ומגונה. אפשרות אחת היא שהוא מסכים עם הפסוק בישעיהו, אבל לא משום שכלי נשק הם דבר מגונה שאינו קישוט, אלא משום שפשוט לא יהיה בהם צורך (וסתם לנוי אין טעם). אפשרות שנייה היא שהוא חולק על חכמים (ולא מסכים עם הפסוק בישעיהו) וטוען שגם בימות המשיח תהיינה מלחמות. זאת אולי כשיטת שמואל שאומר: "אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד גלויות בלבד". ראה שם בגמרא. אבל עדיין יש לשאול, מאיפה לוקח ר' אליעזר את הרעיון שכלי מלחמה הם נוי וקישוט, ועל כך דנה הגמרא ומביאה פסוק מספר תהלים.

¹⁴ לרב כהנא הייתה דרשה שהפסוק בתהלים הוא על דברי תורה (אולי נכון יותר, על תלמיד חכם שלומד תורה). לא מצאנו דרשה זו (מלבד כאן), אבל מצאנו במכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דשירה שפסוק זה נדרש על הקב"ה שנגלה לבני ישראל על ים סוף כאיש מלחמה (ה' איש מלחמה, ה' שמו"), ובמדרש תנחומא לך לך יח הוא נדרש על אברהם. בכל מקרה, עונה מר בריה דרב הונא לרב כהנא, שדרשות אלה, כל דרשות שהן, לא מוציאות את הפסוק ממשמעותו הפשטנית שמדובר בגיבור מלחמה ובחבר וכלי נשק כפשוטם. דרשות לחוד והסקה הלכתית של ר' אליעזר שמותר לצאת עם כלי נשק בשבת ואין בזה משום טלטול או העברה מרשות לרשות - לחוד (שאיננה להלכה), והאחד לא מפריע לשני. אין מקרא (פסוק) יוצא מידי פשוטו, וגר מדרש עם פשט ואין מחריד, עוד לפני ימות המשיח.

¹⁵ כאשר הייתי בן שמונה עשרה, אומר רב כהנא, כבר ידעתי את כל התלמוד (בע"פ, כך נראה, ולפי אנשי שיחו נראה שמדובר ברב כהנא מהדור הרביעי והרבה מן התלמוד שבידינו כבר היה קיים אז), אבל לא ידעתי את הכלל שאין מקרא יוצא מידי פשוטו.

¹⁶ מה באה אמירה זו של רב כהנא ללמדנו? - שקודם יש ללמוד את הפסוקים כמות שהם ולשנן את המקרא ורק אח"כ ללמוד את הדרשות. קודם "לגרוס שמועה מרב" כפירוש רש"י שם, ואח"כ לסבור את הטעמים. וטשיינזלץ מפנה אותנו לגמרא בעבודה זרה יט א: "אמר רבא: לעולם ילמד אדם תורה ואח"כ יגהה, שנאמר: בתורת ה', והדר ובתורתו יגהה. ואמר רבא: לעולם ליגרס איניש, ואף על גב דמשכח ואף על גב דלא ידע מאי קאמר". השווה עם המקורות שהבאנו בהערה 3 לעיל, שהמקרא הוא "מידה ואיננה מידה". ראה עוד דברינו [סיני או עוקר הרים](#) בדפים המיוחדים, שם הבאנו גם את הביטוי: "ליגמר וליסבר", או "גמיר וסביר" והצענו שגמיר הוא סיני וסביר הוא עוקר ההרים. ואולי אלה נושאים קרובים, אך שונים.

¹⁷ מדובר במצוות ייבום, בה אדם שמת בלא בנים, ישא אחד מאחיו את אשתו ובכך יקים שם לאחיו. ראה דברים כה ה-ו: "כִּי יָשָׁבוּ אֲחִים יַחְדָּו וּמֵת אֶחָד מֵהֶם וּבֶן אֵין לוֹ ... יִבְמָה יָבֵא עָלָיו וְלָקַחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה וַיִּבְמָה: וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תִּלְד יִקְוֶם עַל שֵׁם אָחִיו הַמֵּת וְלֹא יִפְחָה שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל". פשט הפסוק הוא שהבן הראשון שילוד לאשת האח המת, מהאח שייבם אותה, ייקרא על שם האח שנפטר בלא בנים. באים חכמים ואומרים: לא, לא מדובר בקריאת שם אלא בנחלה. "זה שייבם את אשתו, יטול נחלת המת בנכסי אביו" מסביר רש"י. ראה מה שבויעז אומר לגואל במגילת רות (ד ה): "בְּיָוֶם קְנוּתָךְ הַשְּׂדֵה מִיֵּד נָעַמִי וּמֵאֵת רֹת הַמַּוְ�בִּיָּה אֲשֶׁת הַמֵּת קְנִיתָהּ לְהָקִים שֵׁם הַמֵּת עַל נַחֲלָתוֹ". ואגב אורחא נדרשנו לעוד נושא שקשור לפרשת השבוע, בה נזכר מנהג ייבום לראשונה - תמר כלת יהודה.

¹⁸ מאיפה באמת לחכמים שלהקים את שם המת הכוונה לנחלה ולא לקריאת שם כפשוטו? מגזירה שווה מברכת יעקב לבני יוסף, אפרים ומנשה, בסוף ספר בראשית. שם הכוונה שאפרים ומנשה יחלו כל אחד חלקו בארץ ישראל כמו שאר האחים (מנשה לקח אפילו עוד יותר, שני חלקים לעצמו), אף כאן במצוות ייבום, הכוונה לנחלה ולא לקריאת שם.

¹⁹ הרי לנו שכאשר חכמים דורשים בהלכה, הם מסוגלים לעקור את פשט הפסוק מכל וכל. הפסוק לא רק אומר בפשטות: "יקום על שם אחיו המת", אלא חוזר ומדגיש: "ולא ימחה שמו מישראל". אבל חכמים לא רק שדורשים את הפסוק (גם) לעניין הנחלה, אלא

פסיקתא זוטרתא (לקח טוב) בראשית פרק כט – ע"ג הפשט למה לא נביא מדרש נאה?
 "וירא והנה באר בשדה" – אמרו רבותינו ז"ל: אין המקרא יוצא מידי פשוטו. אעפ"כ רצו הדרשנים להרחיב המקרא, ולדרוש עליו מה שהיה בעולם, ולהגיד שהקב"ה מגיד מראשית אחרית, ולהודיע לנו ששיחת האבות כמה עניני מצות יש בהן. וכן פתר ר' חמא בר חנינא בבראשית רבה פסוק זה בשלשה עניינים: הראשון, והנה באר בשדה - זו הבאר שהיה לישראל במדבר, והנה שם שלשה עדרי צאן - משה ואהרן ומרים, כי מן הבאר הוא ישקו העדרים - שכל ישראל מושכין לדגלם לאהליהם: והאבן גדולה על פי הבאר. כמלוא פי כברה היה בה.²⁰

פסיקתא זוטרתא (לקח טוב) בראשית א כז-כח – הפשט מוקדם ומאוחר, תמצית והרחבה
 ויברא אלהים את האדם בצלמו ... זכר ונקבה ברא אותם". אמרו רבותינו ז"ל, כי כשנברא אדם הראשון בשני פרצופין נברא, שנאמר אחר וקדם צרתני (תהלים קלט ה), לפיכך הוצרך לומר אעשה לו עזר כנגדו, מכלל דעד השתא לא היה כנגדו. ואין מקרא יוצא מידי פשוטו, כי זה שאמר זכר ונקבה מוקדם ומאוחר הוא, על הפרשה שנאמרה למטה בלא טוב היות האדם לבדו כי עשה אדם וחוה אחרי כן, והנה קיצר הענין ואמר זכר ונקבה, כי רצה לחתום במעשה ששת הימים, ואחר כך פירש מעשה חוה, בשעה שהביא כל החיה וכל הבהמה אל האדם כי אמר ולאדם לא מצא עזר כנגדו.²¹

תורה תמימה במדבר פרק ז פסוק י – לעשות ציונים לתורה

בכתף ישאו - ממשמע שנאמר בכתף איני יודע שישאו, מה תלמוד לומר ישאו? אלא אין ישאו אלא לשון שירה, וכה"א (תהלים פ"א) שאו זמרה, מכאן רמז לעיקר שירת לויים מן התורה [גמרא ערכין יא א].²²
 כבר כתבנו כמה פעמים בחיבורנו מענין דרשות אגדיות כאלה, שאין כונת חז"ל לפרש פשטות הכתוב במובן דרשה זו, יען כי באמת אין מקרא יוצא מידי פשוטו. וכמו הכא שבודאי הכוונה בכתף ישאו, נשיאת הארון. אלא שחז"ל ... נתנו לו רמז בתורה שיהיה להם סימן לזכרון הדבר. יען כי כן הוא מטבע סגולת הזיכרון, שאם יש לו על מה להסמך נזכר. וכמו שאמרו חז"ל: עשה ציונים לתורה. ולקמן בפרשת חקת בפסוק ומדבר מתנה ...

עוקרים מכל וכל את קריאת השם. ובאמת, מדוע שלא יקראו ליוסף – יוסף וליוחנן – יוחנן כדברי הגמרא לעיל? נשמח לשמוע הסברים. אבל לעניינינו, נראה שזה באמת מקרה מיוחד וגם מלשונו של רבא נראה שהוא מסכים שחוק ממקרה מיוחד זה, תקף הכלל: "אין מקרא יוצא מידי פשוטו". ולמטיבי הלכת האוחזים כבר בגמרא יבמות והרוצים להעמיק בנושא, נפנה לדף יא עמוד ב בדיון המורכב על צרת מחזיר גרושתו, אם פטורה מייבום אם לא. גם שם, נעקר הכלל שלנו וכלשון הגמרא שם: "כיון דאיעקר – איעקר". ועדיין, נראה ששני אלה הם באמת יוצאים מן הכלל שלא באו אלא ללמד על הכלל: "אין מקרא יוצא מידי פשוטו". ומן הסתם, רב כהנא שהעיד על עצמו שידע את כל התלמוד בגיל שמונה עשרה, הכיר גם גמרות אלה שבמסכת יבמות ואמר מה שאמר. ראה שוב הגמרא במסכת שבת לעיל.

²⁰ ראו מדרש בראשית רבה זה וכל הדרשות על הבאר הסמלית של יעקב ורחל, בדברינו [האבן גדולה על פי הבאר](#) בפרשת ויצא. כאן נתמקד בגישה שמציג מדרש פסיקתא זוטרתא לנושא שלנו. ברור לכל שאין מקרא יוצא מידי פשוטו, מוסכם שהפשט הוא הבסיס ואין חשש למעמדו. דווקא משום כך, למה לא לבוא ולהוסיף דרשות וקישוטים? הפשט ידוע ומוכר, בואו נוסיף לו את הרובד הדרשני. כך מפרש פסיקתא זוטרתא גם בבראשית מא ב, את: "ותרעינה באחר" של חלום פרעה ומזכיר לנו את רש"י לעיל בפרשתנו: "ותרעינה באחו. לשון ריעות, באחו לשון אחוה, אף על פי שאין מקרא יוצא מידי פשוטו שהיו רועות באחו", היינו במקום מרעה. וכך גם בשמות ב ה: "ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור. דע והבן שאע"פ שאין מקרא יוצא מדי פשוטו, מדרש חכמה נאה הוא להשכיל בו דבר מתוך דבר, לדבר דבר על אופן הענין". ובדברים פרשת וזאת הברכה סז א: "ויעל משה מערבות מואב. עליה היתה לו למשה מערבות מואב אל הר נבו. אף על פי שאין מקרא יוצא מידי פשוטו, חכמי ישראל דורשין את המקרא מדרשות הנשמעות באוזן והמתקבלות בדעת". כך גם מפרש כלי יקר את כל הדרשות על "דרך הערבה" בדברים יא ל, שדווקא משום שברור ופשוט ש"אין המקרא יוצא מידי פשוטו וכדרך שפירש רש"י שצוה להם שילכו דרך הכנעני כי הוא ארץ מישור וישוב", דווקא משום כך למה שלא נוסיף את הרובד המדרשי: "אמר להם שלא ירובם אלא בערבה ילכו, במישור ולא בהרים וגבעות לילך בגדולות ובנפלאות, אלא בדרך ממוצע כדרך שהערבה ממוצע בין הר לשפלה".

²¹ נראה שלאחר השבח למדרש כנ"ל חוזר הצורך להזכיר את הפשט. כך פסיקתא זוטרתא עצמו בפירושו המנסה להתיר את הקושי הגדול של הסתירה בין סיפור בריאת האדם בפרק א בבראשית: "זכר ונקבה ברא אותם" והסיפור בפרק ב שבו הזכר נברא קודם וממנו נוצרה הנקבה. הוא מביא תחילה את דרשות חז"ל: "כשנברא אדם הראשון בשני פרצופין נברא, שנאמר אחר וקדם צרתני", אבל מדגיש שאין מקרא יוצא מידי פשוטו ומציע לפתור את הסתירה בכך שבפרק א זו כותרת והכרזה כללית "זכר ונקבה ברא אותם" ואח"כ, בפרק ב בא פירוט המעשה. משמע, לא תמיד הפשט ברור ומוסכם, ובגלל ריבוי הדרשות וההגדות "שמושכות את לב האדם כיון" (ספרי שיז האזינו, בדברינו [בשבחה של האגדה](#)), צריך לחזור ולגלות את הפשט ולא לחשוב שהדרש הוא הפשט. סוף דבר, מכל המקורות האלה והקודמים, נראה שבעל פסיקתא זוטרתא / מדרש לקח טוב, מחבב מאד את המוטיב "אין מדרש יוצא מידי פשוטו" ונדרש לו במידה רבה ובולטת לשני הכיוונים. פסיקתא זוטרתא עצמו הוא על התפר בין מדרש לפרשן.

²² עד כאן דברי הגמרא בערכין. ראה שם הסוגיה בדין ששירת הלויים מעכבת את הקרבן וחשובה כמו עבודת הכהנים: "מה כפרה מעכבת, אף שירה מעכבת". משם ממשיכה הגמרא למצוא סמך מהתורה לשירת הלויים: "מנין לעיקר שירה מן התורה?" ומביאה הצעות רבות כגון ששירות זה שירה, החיבור של עבודה עם שמחה, מהפסוק: "שאו זמרה ותנו תוף כנור נעים עם נבל" ועוד. פירוש תורה תמימה מתעכב על הראיה של רב נחמן בר יצחק מהפסוק "כי עבודת הקדש עליהם בכתף ישאו".

ואף הכא בענין חיוב שירה בלויים שאינו מפורש בתורה רק מקובל מסיני, סמכו חז"ל לזכרון הדבר ברמז לשון בתורה ... וכן באו בגמרא כאן כמה דרשות בענין זה, וכולן הן לתכלית הנרצה המבואר.²³

ספר מצוות גדול לאוין סימן עה

כשם שמצוה לענג בשבת ולכבדו, כך כל ימים טובים, שנאמר: "ולקדוש יימי מכובד". וכל ימים טובים נאמר בהן מקראי קדש. וכן תניא (פסחים קיח א) כל המבזה את המועדות כאילו נטפל לעבודה זרה (ע"פ רמב"ם יום טוב פ"ו הלכה טז), ואסמכוה אהאי קרא (שמות לד יז) אלהי מסכה לא תעשה לך וכתוב בתריה את חג המצות תשמור. שבעת ימי פסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים, כולן אסורין בהספד ותענית וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים אליו, שנאמר: ושמתח בחגך וגומר. אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים, כמו שאנו מבארים בהלכות חגיגה (עשה רכט), יש בכלל השמחה לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו (לשון רמב"ם שם הלכה יז ע"ש), שאין מקרא יוצא מידי פשוטו. כיצד? הקטנים נותן להם קליות ומגדנות ואגוזים, והנשים קונה להן בגדים [נאים] ותכשיטין כפי ממונו. והאנשים אוכלין בשר ושותין יין שאין שמחה אלא בבשר ואין שמחה אלא ביין (רמב"ם שם הלכה יח ע"ש).²⁴

שבת שלום

מחלקי המים

מים אחרונים 1: ראה הביטוי "כי כמו שאין המקרא יוצא מידי פשוטו. כך אין המשנה יוצאת מידי משמעה המובן לכל" בפירוש תוספות יום טוב לדברי רבן גמליאל, מסכת אבות פרק ב משנה ו: "על דאטפת אטפוך וסוף מטיפך יטופוך" (על שהרגת הרגוך וסוף הורגך שיהרגו). ראה דבריו המורכבים שם על סבב הרציחות בעולם. האם מרוב עיסוק בתלמוד צריך להזכיר שלא רק "אין מקרא יוצא מידי פשוטו". אלא גם "אין משנה יוצאת מידי משמעה"? ואנו מוסיפים שגם "אין מדרש יוצא ממדרשו" ושהביטוי "דברה תורה בלשון בני אדם" (או "כדרכה" בלשון הירושלמי) נאמר בהקשר להלכה וזו שיטת ר' ישמעאל שר' עקיבא חולק עליה. באגדה, פשיטא שהתורה מדברת בלשון בני אדם לשם הנהגת מוסר, דרך ארץ והליכות חיים (גם אם מקצת מהדרשות מורכבות ומועצמות – ראו דברינו [המדרש המעצים](#) בדפים המיוחדים).

מים אחרונים 2: ראה שוב לשון רשב"ם שהבאנו בראש דברינו: "והראשונים מתוך חסידותם נתעסקו לנטות אחרי הדרשות שהן עיקר, ומתוך כך לא הורגלו בעומק פשוטו של מקרא". נראה שהוא מגן על העיסוק בפרשנות המקרא, שפרץ במלוא עוזו בסוף האלף הראשון, תחילת השני (לספירה הכללית), ומסביר מדוע נפקד מקומה של פרשנות המקרא אצל "הראשונים", קרי: תנאים, אמוראים, סבוראים ואף גאונים (להוציא רס"ג). ובאמת, זו שאלה נכבדה שמן הסתם עסקו בה רבים וטובים: מה פשר תופעת פרשני המקרא מתחילת האלף השני לספירה הכללית, במקביל בצרפת (רש"י, רשב"ם, בכור שור, בעלי התוספות, חזקוני), בספרד (אבן עזרא, רמב"ן, רבי בחיי בן אשר) ובפרובנס (משפחת קמחי לדורותיה). מה גרם דווקא בתקופה זו לגדולי ישראל לאמץ בחום את ספר הספרים ולהקדיש לו פירושים באופן שיטתי ומסודר והרבה על דרך הפשט, מה שלא טרחו לעשות חכמי הדורות הקודמים? אפשר שהעניין קשור בעימותים עם הקראים ועם הנוצרים והמוסלמים, וכל המחכימנו בעניין זה יבוא על התודה והברכה. ולאחרונה (2021) יצא לאור ספרה של [אביגיל ראק ז"ל](#), [פרשני המקרא](#) שסוקר בתמצית 22 פרשני מקרא לאורך כל הדורות ומתייחס גם לנקודה זו, מומלץ בחום. נעזרנו בו בשדרוג ושיפור דף זה.

²³ זו שיטת בעל תורה תמימה (ר' ברוך אפשטיין, רוסיה מאה 19) במקומות רבים בפירושו לתורה, בהסתמך על הפסוק בירמיהו לא כ: "הציבי לך צינים שמי לך תמרורים וכו'", שזו עצמה דרשה כמובן ואיננה פשט הפסוק. הוא חוזר ומדגיש פעמים רבות שדרשות אלה אינן פשט הפסוקים והצמדתם לפסוקים היא אסמכתא בלבד ולהקלה על זכירתם. נוסף לפירושו בפרשת חוקת כפי שהוא מפנה לעיל, ראו דבריו גם בתחילת ספר ויקרא על הפסוק: "מן הבהמה - והנה אין ספק שדרשה זו וכיוצא בה נאמרו ע"ד רמז ואסמכתא ומשל ע"ד המוסר, או לתכלית שלא ישכח זכרון המאמרים, יען כי מעיקר הדין אסור לכתוב דברים שבע"פ [ובזמן הזה מותר מפני קוצר הדעת], והיו מחפשים אמצעים להקל על הלומדים ולחזק כח זכרונם ועשו סימנים לכל דבר ... וכ"כ הרשב"א ... כוונת חז"ל בדרשות כאלו [שמוציאים הענין מפשטיה] להסמיכם אל הכתובים בלשונות שלא ישכח זכרונם, ולא שהיתה כוונתם כלל לפרש הפסוק כן". נראה שהוא נלחם במגמות של בריחה מפשט הפסוקים שהיו בדורו ונמשכות גם בימינו.

²⁴ מפתיע (ואולי לא) לגלות שהכלל אין מקרא יוצא מידי פשוטו מצוטט בספרות ההלכה לא פחות, ואולי אפילו יותר מספרות האגדה והמדרש, כגון דוגמא זאת של ספר מצוות גדול (ר' משה ב"ר יעקב מהעיר קוצי (Coucy) שבצרפת, מאה 13) שמצווה לשמח בחג כפשוטו, למרות שחכמים דרשו את הפסוק לעניין הבאת קרבן שלמים בחג לבית המקדש. ראה כדוגמא נוספת ספר יראים סימן שכח: "לא יחלל את מקדש אלוהיו. הזהיר הקב"ה לכהן גדול שישמור את עצמו בקדושה מכל האמור בפרשה. ואם לא עשה כן נקרא מחלל מקדש אלוהיו. ואף על גב דדרשינן ליה בתורת כהנים לכהן גדול שאם עבד אונן [לא] חילל, מכל מקום, אין מקרא יוצא מדי פשוטו וללאו אתא". השווה עם דברינו בהערה 19 לעיל! מדוע אם כן, שבמצוות ייבום, לצד הנחלה, לא יקראו לבן הנולד בשם דודו שנפטר בלא בנים, כפי שמשמע בפשטות בתורה?